

FUNDACJA GENERAL ELŻBIETY ZAWACKIEJ
Archiwum i Muzeum Pomorskie Armii Krajowej
oraz Wojskowej Służby Polek
87-100 Toruń, ul. Podmurna 93, tel. 0048 56 65 22 186
e-mail: fapak@wp.pl; www.zawacka.pl
NIP 956 16 25 127; REGON 870502736
KRS 00000 41692
Nr r-ku 82 1090 1506 0000 0000 5002 0244

Zalozenie i oprac.
B. Rojek 2010.

foto. 1

AK
Powst. Warsz.

†† 1991

BAUTSCH Anna

3999/NSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI - 3999/Wsk

BAUTSCH Anna

I. Materiały dokumentacyjne

I/1 – relacja właściwa ¹

I/2 – dokumenty (*sensu stricto*) dot. osoby relatora

I/3 – Inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora

II. Materiały uzupełniające relację

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”):

III/1 – dot. rodziny relatora

III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r.

III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939–1945)

III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r.

III/5 – Inne...

IV. Korespondencja

.....
.....
.....
.....

V. Wypisy ze źródeł (tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”) ¹

VI. Fotografie - 1 w gancie

T.: 3999/WSK - BAUTSCH Anna

I/1 Relacja Anny Bautsch (1927-1991) zamieszczona w Głosie Wyborcy (brosz. dotk.)
napisana przez dr Danutę Zyblikiewicz.

II. Karta informacyjna.

T. 3999/WSK

WSPOMNIENIE (1927-1991)

dr Anna Bautsch

Urodziła się 2.7.1927 r. w Lublinie jako ostatnia z trójga rodzeństwa. Ojciec Jej, urzędnik państwowy, zmarł przed Jej urodzeniem. Matka owdowiawszy, podjęła pracę, starsze rodzeństwo studiując też pracowało, by pomóc matce. W 1937 r. rodzina przeniosła się do Warszawy. Tutaj zastała Annę wojna, wtedy ukończyła podstawówkę oraz dwuletnią szkołę handlową i zaczęła przerabiać program szkoły średniej na kompletach tajnego nauczania w Gimnazjum im. Królowej Jadwigi w Warszawie, aż do Powstania Warszawskiego. Brała w nim udział jako sanitariuszka - członek AK. Po upadku Powstania, przechodząc przez obóz przejściowy w Pruszkowie, znalazła się pod koniec 1944 r. w Krakowie. Tu w 1946 r. zrobiła maturę w Liceum im. Królowej Wandy i zaczęła studia medyczne, początkowo jeszcze na UJ, następnie już w AM. Pod koniec studiów, w październiku 1952 r. podjęła pracę w Szpitalu Psychiatrycznym w Krakowie. Dyplom lekarza uzyskała w czerwcu 1954 r. W Szpitalu przeszła wszystkie szczeble kariery lekarza: pracowała m.in. jako asystentka dr Aurelii Sikorskiej, aż do stanowiska w 1960 r. ordynatora, a od 1963 r. ordynatora Oddziału Dziecięcego Szpitala Psychiatrycznego, a w końcu Kliniki Psychiatrii Dzieci i Młodzieży w Krakowie, funkcję tę pełniła aż do przejścia na emeryturę.

Swoją fachową wiedzę uzupełniała szkoląc się na kursach o zróżnicowanej tematyce psychiatrycznej, przygotowując się do specjalizacji dwustopniowych z zakresu psychiatrii dorosłych i dzieci, przez szereg lat pracowała nad zagadnieniem „toksoplazmoza a zaburzenia psychiczne u dzieci”. Napisała kilkadziesiąt opracowań naukowych, ponad dwadzieścia ogłosiła drukiem. Od 1956 r. była członkiem PTP, a od 1968 r. przez kilkanaście lat - przewodniczącą Filii Krakowskiej Sekcji Psychiatrii Dziecięcej PTP.

Według opinii swoich zwierzchników wydanej po ponad 20 latach pracy była: „Lekarzem o dużej wiedzy fachowej i zainteresowaniach naukowych, głównie z dziedziny neuropsychiatrii dziecięcej. Wzorowo wykonywała obowiązki zawodowe, była sumienna i staranna w opiece nad pacjentami. Stale podnosiła swoje kwalifikacje zawodowe. Wykazywała zainteresowania pracą społeczną na terenie zakładu pracy. W czasie długoletniej pracy wyróżniała się szczególną starannością i pracowitością, troską zarówno o dobro chorych, jak i problemami współpracowników. Zawsze wyróżniała się wzorową postawą moralno-etyczną”.

Uchonorowana została wieloma odznaczeniami, a od rektora AM otrzymała nagrodę jubileuszową za 35 lat pracy oraz nagrodę II stopnia za całokształt działalności i osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze w toku długoletniej pracy na uczelni.

Była lekarzem dociekliwym, skrupulatnym, walczącym o dobro swoich pacjentów. Pracowała z pełnym zaangażowaniem, a sprawy swoich podopiecznych starała się doprowadzić do maksymalnie dobrych rozwiązań, zarówno jeśli chodzi o przygotowanie rodziny do dalszej opieki nad dzieckiem, jak i szkolnych problemów, znalezienia w każdej - pozornie przegranej sytuacji - optymalnego dla dziecka rozwiązania. Interesował ją dalszy los byłych pacjentów, w razie potrzeby czynnie pomagała. Także w trakcie swojej choroby Jej troską było zapewnienie opuszczonym przez nią pacjentom pełnej pomocy medycznej, przekazanie wszelkich swoich zobowiązań kompetentnym osobom. Jako lekarz-praktyk wyleczyła bądź tylko pomogła tysiącom swoich pacjentów i ich rodzinom.

Była człowiekiem mądrym, przewidującym, twardym partnerem w kontrowersyjnych sytuacjach, niezwykle trudno dawała się przekonać do odmiennych od swoich, pedantycznie przez lata opracowywanych wartości, okazywała jednak dobrą wolę do kompromisu, umożliwiła stworzenie w Krakowie nowoczesnej psychiatrii wieku rozwojowego, oddając siebie i swój oddział do dyspozycji Kliniki Psychiatrii Dzieci i Młodzieży.

Zwierzchnikiem była surowym, rygorystycznym, czasami nadmiernie wymagającym i ograniczającym samodzielność, ale sprawiedliwym, troskliwym i dbałym. Za dolegliwości bycia Jej podwładnym przeprosiła swoich asystentów w trakcie choroby.

Wobec rodziny była zawsze gotowa do pomocy, nawet gdy wymagało to dużych wyrzeczeń; troskliwa i taktowna była to pomoc.

Wiele osób mogło mieć poczucie życia w kręgu jej bliskości. Była chętnym powiernikiem, doradcą, umiała i chciała pomagać. Kto jednak znał Jej problemy. Kto znał Jej przeszłość. Kto wiedział, jaki wpływ na Jej osobowość miał udział w dziewczęcym wieku w wojnie i w Powstaniu Warszawskim, a w dorosłym życiu prawdopodobne obawy przed konsekwencjami przynależności do AK. Konieczne zwierzenia, w tym prośbę o pomoc, okazała kilku najbliższym Jej ludziom, ujawniając wówczas również subtelność uczuciową, chęć oszczędzenia odwiedzającym ją przyjaciółom przykrych doznań. Zachowała godność w cierpieniu, w okresie adaptacji do pooperacyjnych warunków i nauki radzenia sobie z nieznosnym bólem chciała być w zasadzie sama. Przepraszam za Jej oddalenie od przyjaciół w tym okresie.

Dowody przywiązania, wdzięczności, ciepłych uczuć miała i w chorobie, na ostatniej drodze. Umarła 27.08.1991 r. w obecności najbliższych.

Mam nadzieję, że pozostanie w naszej pamięci i sercu.

DR DANUTA ZYBLIKIEWICZ

11.06.2007

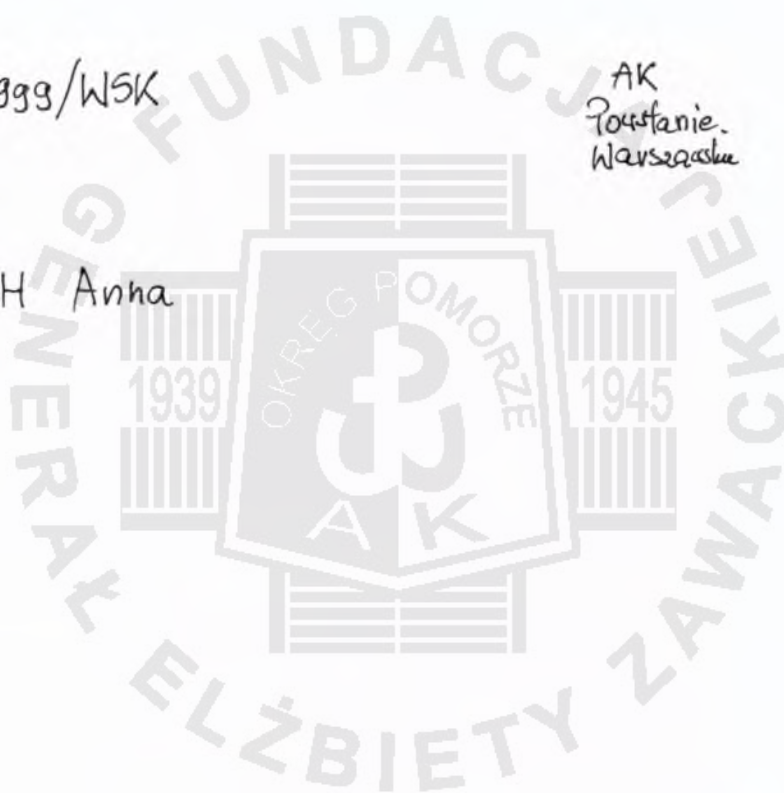
Wycinek przysłała Iza Kuczyńska z W-1m

J.: 3999/WSK

AK
Powstanie
Warszawskie

†† 1991

BAUTSCH Anna

B. Rojek 2010

BAUTSCH Anna

